

Wat is possible

Durf te leiden,
groots te denken
en vanuit jezelf
te leven

SOPHIE WAKKER

What else is possible

possible is. *Met*

Durf te leiden,
groots te denken
en vanuit jezelf
te leven

SOPHIE MAKKER

Eerste druk: november 2025

© 2025 Sophie Makker

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm en op enige wijze, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

ISBN 9789083608983

NUR 801

Uitgever: Sophie Makker

Redactie: Hedwig Wiebes

Ontwerp: Hanneke de Wit, Tangram Studio

Correctie: Arende Boogert, Arende Taal en Tekst

Druk: Grafistar

sophiemakker.com

Voor mijn meiden, Georgette en Vesper.

Never forget the life you promised yourself!

Inhoud

Inleiding	9
Hoe ik hier ben gekomen	11
PART I DE MOED OM TE KIEZEN VOOR VERANDERING	23
PART II DURVEN DE STATUS QUO TE CHALLENGEN	33
Nathalie: <i>"Zie je wel, ik had het altijd al in me"</i>	57
PART III TUSSEN WETEN EN VOELEN	61
PART IV RUIMTE MAKEN VOOR WAT JE ALLANG WIST	85
PART V AUTHENTIEK LEIDERSCHAP	101
Joke: <i>"Wat als je kracht niet meer zit in wat je tot nu toe hebt gedaan?"</i>	119
PART VI DE KRACHT VAN KWETSBAARHEID	123
PART VII DE CONNECTIE MET JEZELF TERUGVINDEN	137
Lies: <i>"Als het ogenschijnlijk gekste besluit het enige juiste is"</i>	157
PART VIII ONZICHTBARE INTELLIGENTIE	161
PART IX OVERGAVE EN VERTROUWEN	183
PART X MANIFESTATIE EN CREATIEKRACHT	197
Alix: <i>"De vrijheid om te kiezen wie je bent – elke dag opnieuw"</i>	209
PART XI LEVEN OP JOUW VOORWAARDEN	213
PART XII WORDEN WIE JE AL BENT	231

“Often in the search
for your destiny you will
find yourself obliged to
change direction.”

– Paulo Coelho

Inleiding

Je hoeft niet in de knel te zitten om te verlangen naar beweging. En je hoeft zelfs geen grootse plannen te hebben om te voelen: dit is het niet meer helemaal, al is ambitie hier zeker welkom.

Vroeger of later komt er een moment – soms onverwacht, soms al stiekem sluimerend – waarop iets in je begint te fluisteren. Niet luid, niet dramatisch, maar wel: klopt dit nog? Ben ik nog trouw aan wie ik werkelijk ben? En als het antwoord een voorzichtige nee is... wat dan?

Dit boek is geschreven voor dat moment. Voor jou, als je voelt dat je op papier alles hebt, maar je vuurtje slechts een waakvlammetje is geworden. Als je leven er goed uitziet, maar je diep vanbinnen weet: het daagt me niet meer uit. Je speelt het spel, kent de regels, maar je voelt geen bevlogenheid meer.

Je bent niet de enige. In mijn werk zie ik het elke dag. Artsen die wilden helpen, maar gevangenzitten in roosters en (familie)systemen. Leiders die alles onder controle hebben, maar verlangen naar betekenis. Ondernemers met succes, maar zonder spark. Mensen met ambitie en een diep besef: ik ben gebouwd voor meer.

Het is precies daar waar transformatie begint. Niet met radicale besluiten, maar met het erkennen van dat er iets moet gebeuren. Een knagend verlangen. Een innerlijk weten dat zegt: er is méér.

En ja, dat voelt spannend. Want we zijn zo getraind in het rationeel verklaren van onze keuzes, in het afwegen van risico's, in het aanpassen aan wat hoort. We weten hoe het moet. We weten wat werkt. En ergens onderweg zijn we onszelf een beetje kwijtgeraakt – in systemen, verantwoordelijkheden, verwachtingen.

Tot het moment komt waarop je voelt: dit kan anders. Dit mág anders. En niet pas later – als de kinderen groter zijn, als je agenda minder vol zit, als de volgende mijlpaal bereikt is in de vorm van iets materieels. Nee, nu. Maar dan wel in jouw tempo en op jouw manier.

Ik werk niet louter met stappenplannen of kant-en-klare modellen. Mijn werk speelt zich af op het snijvlak van hoofd en hart. Van strategie en energie. Van doen en zijn. Omdat ik geloof dat echte keuzes ontstaan waar die twee elkaar ontmoeten. Wat mij daarin helpt is dat ik me niet alleen laat leiden door intuïtie, maar ook stevig leun op wat we inmiddels weten uit de (neuro)wetenschappen en zelfs de quantumfysica. Juist die combinatie maakt dat *gut leadership* geen zweverige aangelegenheid is, maar iets wat je kunt voelen in je lijf én begrijpen met je hoofd.

In dit boek vind je geen theorie om te onthouden. Wel herkenning die iets in je wakker maakt; een uitnodiging om jezelf te herontmoeten. Een activatie en uitnodiging om voluit te leven. Niet om iets te worden wat je nog niet bent, maar om vrij te maken wat al in je leeft.

Mijn wens is dat de woorden die je hier leest niet alleen je hoofd bereiken, maar onder je huid kruipen, je in je hele zijn laten landen, en je zo blijven begeleiden. Lees dit boek op je eigen tempo, laat je verrassen, schrijf erin en onderstreep vooral wat je raakt. Maak het tot jouw gids, eentje die je steeds opnieuw kunt openslaan als herinnering aan wie je werkelijk bent en aan alles wat mogelijk is.

Want wat als het leven niet wacht tot jij er klaar voor bent?

Wat als het wacht op jouw besluit?

Let's play.

Sophie

Hoe ik hier ben gekomen

HOE GUT LEADERSHIP ONTSTOND

Er was een tijd dat ik mezelf vooral uitlegde via mijn functietitels: marketeer, manager, partner, dat was het vocabulaire van toen. En eerlijk: dat paste ook bij de wereld waarin ik werkte. We hadden het over groei, targets, KPI's. Niet over energie. Of over wie je bent, los van wat je doet.

Toch merkte ik dat er iets anders gebeurde. Als ik ergens binnenkwam, ging er iets aan. Niet door wat ik zei, maar door wie ik was. Mensen kwamen in beweging, alsof er een soort vuur werd aangestoken. Maar dat vlammetje benoemen? Dat deed je niet. Zeker niet in de zakelijke context van achttien jaar geleden, waarin ik werkte voor technologiebedrijven in transitie. Van start-up naar scale-up, van lokaal naar internationaal. Alles bewoog – en ik bewoog mee. Waar anderen bevroren bij verandering, ging ik juist *aan*.

Na de geboorte van mijn oudste ben ik zelfstandige geworden. Ik dacht nog: als ondernemer heb je meer vrijheid. Dat is deels waar. Maar vrijheid vraagt ook stevigheid. En ondernemen vroeg een ander soort leiderschap dan ik gewend was. Geen vaste structuur, geen vangnet. Wel: ruimte om alle kanten van mezelf mee te nemen. Mijn strategische inzicht én mijn *gut feeling*. Mijn denkracht én mijn zachtheid.

In die ruimte begon iets nieuws. Na vijf jaar ondernemen – midden in de coronatijd – ontmoette ik een gelijkgestemde. We deelden eenzelfde idee waarvan we allebei voelden: hier is ruimte voor in de markt. En zo ontstond het plan om samen een bedrijf te starten. Marketing-as-a-Service. Schaalbaar en verkoopbaar, dat was de insteek. Binnen zestien maanden verkochten we het. Funfact: we hadden elkaar pas voor de tweede keer in

real life gezien toen we bij de notaris zaten om de akte te tekenen. Daarna stapte ik in de overnemende holding op groepsniveau en kreeg ik de kans om het concept op Europees niveau neer te zetten. Mijn hoofd zei ja. Mijn ego ook. Maar mijn gevoel... dat zei wat anders.

Al jarenlang verslond ik boeken over brein, hartintelligentie en bewustzijn. Toch was ik overdag nog altijd diezelfde strategische professional, alsof ik twee verschillende levens leidde. En eerlijk: ik dacht lang dat ik moest kiezen: tussen ratio en intuïtie. Tussen business en bezieling. Tussen mijn power en mijn zachtheid.

Tot ik besloot het niet langer te splitsen.

Ik begon te delen wat er in mij leefde. Geen stappenplan, geen grote statements. Gewoon: wat ik voelde. *Thoughts and brain farts*. En daar kwam de beweging. Mensen vroegen me of ik hen kon begeleiden. Geen pasklare hulpvraag, wel een verlangen. Ze hadden het op papier voor elkaar, maar misten iets. Ze wilden voelen. Kiezen. Voluit leven. Groot denken. Vervuld succesvol zijn.

Zo ontstonden mijn mentorships. Niet om mensen iets aan te leren, maar om ze terug te brengen bij hun eigen weten. Ik begeleid nu ondernemers, leiders, professionals die het spel vanbuiten snappen, maar die voelen dat er vanbinnen iets anders nodig is. En dat werk... dát is wat ik het liefste doe. Mijn marketing- en strategische brein 'krijgen' ze erbij.

Ik noem het gut leadership. Werken en leven vanuit alignment. Met je hoofd én je hart. Niet of-of, maar en-en. En de guts om daar echt voor te kiezen. Dat betekent voor mij ook: de status quo durven challenge; niet om dwars te doen, maar om ruimte te maken voor groei.

Mijn enige afspraak met mezelf?

Never forget the life I promised myself.

Want dáár begint het, altijd.

HET MOMENT WAAROP ALLES KLOPTE – BEHALVE VANBINNEN

Een belangrijk kantelpunt in mijn leven ontstond rond de verkoop van mijn bedrijf. Niet perse op het moment dat alles rond was, maar juist in de aanloop daarnaartoe. De fase waarin alles al getekend was en we in due diligence zaten. Op papier was het een droomscenario: binnen zestien maanden een bedrijf opbouwen en verkopen. En daarna werd ik ook nog gevraagd om op Europees niveau door te groeien binnen de overnemende partij.

Maar ergens begon het te wringen.

Ik weet nog dat ik mezelf steeds vaker afvroeg: heb ik deze keuze echt gemaakt met hoofd én hart? Of zat er vooral een laag ego onder? Want hoe indrukwekkend het misschien ook klonk – snelle exit, internationale stap – ik voelde het niet diep. Of beter gezegd: niet op de plek waar het voor mij moest landen.

Dat besef kwam het hardst binnen op de dag dat het nieuws naar buiten ging. Publicaties, felicitaties, euforie overal om me heen. Behalve bij mij. Ik zat in die tijd vaak thuis met mijn gezin aan tafel. Ik was fysiek aanwezig, maar echt luisteren deed ik niet. Niet omdat ik spijt had van de verkoop, integendeel, maar wel omdat het me raakte hoe weinig het me deed. Er zat geen sprankeling op. Geen gevoel van: dit is waar ik voor opsta.

En dat was pijnlijk om te voelen. Want als zelfs dit – een succesvol traject, erkenning, status – niet goed voelt, wat dan wél?

In de weken erna begon het te wringen. Mijn hoofd en lijf liepen niet meer gelijk. Kleine dingen irriteerden me. Afspraken die zomaar in mijn agenda verschenen – vrijdagmiddag vier uur in Amsterdam, terwijl ik voelde: ik wil mijn kinderen ophalen. Dat soort momenten maakten iets in mij wakker. Een innerlijk stemmetje dat zei: dit klopt niet meer.

Er kwam ook een stuk regelbreker omhoog. Ik ben loyaal, geef veel, maar als iemand anders ineens mijn richting bepaalt – zelfs al is het maar mijn agenda – dan komt er een kant van mij boven die denkt: ho, tot hier. Ik wil ruimte. Ik wil zelf kiezen. En op dat moment voelde ik: die vrijheid ben ik kwijt.

Het contrast kon niet groter zijn. Uiterlijk succes, innerlijke vlakheid. En het raakte me. Want als zelfs dit me niet meer verwonderde, wat dan nog wel? Wat geeft dan wél voldoening?

Tegelijkertijd begon ik ook aan mezelf te twijfelen. Was ik te snel? Moest ik het meer tijd geven? Een bekend patroon. Ik ben snel. Denk snel, besluit snel, wil dóór. Maar juist die snelheid bracht me nu uit lijn met mezelf.

Achteraf zie ik: dit was het begin van iets anders. Een nieuwe fase waarin niet langer de buitenwereld bepaalde wat klopte, maar mijn lijf. Mijn gevoel. Mijn waarheid. Het was de start van een pad waarop ik mezelf weer mocht volgen.

HET UITZICHT WAS PRACHTIG, MAAR HET LONKTE NIET

Na de verkoop van ons bedrijf kwam ik in een nieuwe structuur terecht, een nieuwe dynamiek. Al snel merkte ik: dit is niet meer van mij. Ik voelde het gewoonweg niet. De mensen met wie ik nu aan tafel zat, de energie was anders. Tot op de dag van vandaag kan ik er de vinger niet helemaal op leggen. Het was niet dat er iets onoverkomelijks gebeurde, maar wel dat het diep vanbinnen niet meer klopte.

Wat ik voelde, was moeilijk uit te leggen, maar het was er elke dag. Een subtiele vervreemding. Alsof ik langzaam de verbinding met mezelf aan het verliezen was. Op papier klopte alles: de exit, de nieuwe rol, het Europese avontuur. Maar innerlijk begon het te wringen. Steeds vaker voelde ik me teruggeduwd in mijn *zone of excellence*: dingen die ik goed kon, die ik jarenlang had gedaan, maar die me inmiddels niet meer voedden.

Ik werd weer de vrouw op wie iedereen terugviel als iets vastliep. “Geef het maar aan Sophie, dan komt het goed.” En dat kón ik ook – dat is mijn talent. Maar op een bepaald moment was ik vooral aan het geven. En niemand, mezelf inclusief, vulde mijn batterij nog bij. Overdag speelde ik een rol, terwijl vanbinnen mijn vuur langzaam doofde.

Achteraf zie ik het scherper. Energie is niet iets wat je zo kunt vangen of benoemen. Die *voel* je alleen. In kleine dingen. En ik voelde: hoe vaker ik binnenliep, hoe minder ik mezelf meebracht.

Ik had gedacht dat ik na de verkoop op een berg zou staan. Uitzicht op het meer, zon op mijn gezicht. Het grote 'ik heb het geflikt'-gevoel. Maar op dat beeld was ik snel uitgekeken. In plaats daarvan voelde ik de roep van een spannend ogend, mysterieus bos – donker, stil, onbekend, met een uitnodigend paadje ernaartoe. Daar lag blijkbaar iets wat ik moest onderzoeken.

En dus begon ik het te benoemen. Niet luid. Niet dramatisch. Maar voorzichtig. "Ik weet het niet zeker," zei ik. "Het klopt ergens niet. Ik voel het niet." Mensen reageerden begripvol. Ze zeiden: "Neem je tijd. We willen juist jouw energie." Maar precies die energie kreeg ik er niet meer uit. Want ik voelde me niet vrij. En ik weet inmiddels: als ik me niet vrij voel, sluit er iets in mij af.

Sommige dagen ging ik gewoon. Masker op. De energieke strateeg. De teamspeler. Maar negen van de tien keer zat ik in de auto naar huis met maar één gedachte: *wat ben ik hier aan het doen?* En vooral: *voor wie?*

Langzaam begon ik te voelen dat ik het vooral nog deed voor het beeld. Voor de buitenkant. Voor het verhaal. Niet meer voor mezelf. En dat brak iets open. Want zolang ik me bleef aanpassen, zou ik nooit datgene brengen wat écht uit mij komt.

Iemand zei laatst: "Wat jij meebrengt is zó nodig." En ik dacht: ja, dat klopt. Maar alleen als ik het ook echt kan brengen. Niet binnen muren die te strak zijn. Niet als ik op eieren moet lopen. Want als ik niet mezelf kan zijn, dan wordt het energie zonder bedding. Dan dooft het vuur.

Die realisatie was pijnlijk, maar ook bevrijdend, want ik begon mezelf weer terug te zien. Niet alleen in wat ik deed, maar in wat ik voelde. In wat ik nodig had. En misschien was dat wel het begin van iets veel groters. Een ander pad; mijn eigen pad.

MEER DAN EEN MUNTJE IN DE MACHINE

Soms voelde het alsof ik een soort muntautomaat was geworden. Iemand drukte op een knop, en daar ging ik weer. In de actiestand. In de rol. In wat ik kende. En het werkte ook – ik kon het, ik had het jaren gedaan. Maar ergens begon het steeds meer te wringen. Ik functioneerde prima, maar voelde me steeds minder aanwezig.

Mensen vragen weleens of ik toen richting een burn-out ging. Maar nee, het was geen uitputting. Het was eerder dat ik op de automatische piloot leefde. Ik voldeed aan verwachtingen – deels ook die ik zelf had gecreëerd – en merkte dat ik steeds verder wegdreef van wat me écht voedt.

En dat is denk ik voor velen herkenbaar. Je bouwt, groeit, doet wat je goed kunt. Maar op een gegeven moment voel je: dit klopt niet meer helemaal. Ik ben goed in wat ik doe, maar voel ik het nog? Leef ik het nog?

Ik weet nog dat ik op een dag zuchtend naar een nieuwe strategiepresentatie keek en dacht: *seriously? Again?* Terwijl ik dit vak jarenlang fantastisch vond – en ergens nog steeds vind. Maar het raakte me niet meer. Niet zoals voorheen.

Ik realiseerde me: ik kan makkelijk doorgroeien in de vorm van succes zoals we die vaak definiëren. Maar ik voelde iets anders trekken. Een verlangen naar dieper werk. Naar vervulling. Naar iets wat klopt tot in mijn vezels.

En toen kwam het besef: misschien ligt mijn grootste kracht helemaal niet in wat ik geleerd heb, maar in wie ik ben. In wat ik van nature meebreng. Die energie die dingen in beweging zet, zonder dat ik er woorden aan hoeft te geven. Ik durf mensen uit te dagen, denk direct in mogelijkheden en richtingen, en nodig hen uit om groter te denken dan ze zelf voor mogelijk houden.

Lange tijd vond ik het lastig als mensen vroegen: "Waar ben jij goed in?" Tot iemand zei: "Vraag liever: wat breng je mee?" En daar zat het antwoord. Ik breng helderheid. Beweging. Verbinding. Durf anderen uit te dagen om groots te denken. Geen functieomschrijving, geen vakje, maar een kracht die niet uit te leggen is – alleen te voelen.

Dat inzicht veranderde alles. Want ik zag ineens: het gaat niet alleen om expertise, maar om *presence*. Om zijnskracht. En daar mag veel meer ruimte voor komen – in werk, in leiderschap, in hoe we waarde meten. Want wat je bent, doet vaak meer dan wat je doet.

HET GESPREK DAT NIEMAND HOORT

Wat ik misschien nog het lastigst vond, was het gesprek dat niemand hoorde. Ik voerde het niet met mijn co-founder, mijn partner, mijn vrienden, maar met mezelf. De woorden had ik wel – ik kon alles prima uitleggen, rationeel duiden, strategisch inkaderen. Maar wat ik écht voelde? Daar kwam ik moeilijk bij.

Er zat een soort eenzaamheid in die periode, die lastig te benoemen was. Alles klopte immers op papier. Ik had mijn bedrijf verkocht, kreeg een management fee, had een mooie rol, een warm gezin. En toch voelde het leeg. Alsof ik gevangen zat in een binnenwereld die niet meer aansloot bij de buitenkant. Alsof ik daar ergens mezelf was kwijtgeraakt.

Het was verwarrend. En pijnlijk. Want als dit het niet was, wat dan wel? En misschien nog wel confronterender: als zelfs dit niet als genoeg voelde, zou het dan ooit genoeg zijn?

Ik weet nog hoe ik daarover begon te schrijven. Niet met een plan, maar gewoon, vanuit dat opborrelende gevoel: ik moet iets kwijt. Stukjes op Instagram. Geen strategie, geen branding. Alleen maar mijn waarheid, zoals die zich aandienende. Brainfarts, noemde ik ze. En ergens voelde dat als ademen. Alsof ik mezelf weer heel even terugvond in de woorden.

Het werd een kantelpunt. Niet ineens, geen vuurwerk, maar wel wezenlijk. Alsof ik met elk stukje tekst dat ik durfde te delen weer een laagje van mezelf terugwon. Tegelijkertijd begon ik ook iets groters voor me te zien: dat het echt anders mocht. Dat succes niet alleen in cijfers zit, maar in resonantie. Niet in controle, maar in het durven voelen. Zelfs als je het nog niet kunt verklaren.

Wat ik in die fase leerde, is dat vervulling niet altijd met tromgeroffel komt. Soms begint het met een zacht stemmetje diep vanbinnen, soms uit het zich via een zacht ongemak. Een gevoel dat iets anders in jou wil bewegen. En als je daar ruimte voor maakt – al is het maar een millimeter – dan kan dat zomaar het begin zijn van iets nieuws. Iets echts. Iets van jou.

SPIRITUALITEIT OP SNEAKERS

Jarenlang leefde ik in twee werelden. Overdag was ik die strategische doener, de marketingstrateg met een team, targets en een agenda vol calls. Maar 's avonds, zodra de rust weerkeerde in huis, dook ik in een ander universum. Op mijn nachtkastje lag zelden een roman – eerder iets over neuroplasticiteit, hartintelligentie of de werking van het brein. Terwijl anderen *De Zeven Zussen* lazen, zat ik bij het zwembad verdiept in een boek van Joe Dispenza. Dat vond ik mateloos interessant, maar het bleef een soort privéhobby. Een kant van mezelf die overdag niet zichtbaar was, al bracht ik die onbewust altijd met me mee.

Ik grapte er soms over. “Overdag runt ze een bedrijf... 's avonds leest ze over de neurologische werking van ons brein.” Denk de Jambers-stem er zelf maar bij. Maar ergens zat er ook een serieus verlangen onder. Een verlangen naar samenhang. Naar een brug tussen die twee delen van mezelf: de nuchtere ondernemer en de vrouw die geraakt wordt door wat onder het oppervlak leeft. Alleen... ik wist niet dat dat bestond. Laat staan dat het mocht.

In mijn hoofd was het helder gescheiden. Spiritualiteit hoorde bij geitenwollen sokken en yurt-retraites, niet bij mensen met een succesvolle business. Zeker niet in de technische B2B-wereld waar ik uit kwam. Daar ging het over structuren, schaalbaarheid en winst, niet direct over energie, voelen of bewustzijn. En dus hield ik het – onbewust – gescheiden. Overdag ratio, 's avonds voelen.

Tot ik op een avond, al scrollend door een of ander internet-*rabbit hole*, stuitte op iets wat beide werelden leek te verbinden: NEI – neuro-emotionele integratie. Een methode die gebaseerd is op neurowetenschap, maar werkt met het onderbewuste. Het heeft te maken met lichaamsbewustzijn, het soort inzichten dat zich niet laat bedenken, maar wel laat vóélen. Iets in mij zei: dit is het. En dus schreef ik me in voor een opleiding, zonder precies te weten waarom.

Aanvankelijk deed ik het voor mezelf. Gewoon, om weer te leren luisteren naar mijn lijf. Naar wat er binnenin beweegt. Het leven was comfortabel, maar voelde niet levend. Alles liep, maar de vonken en het vuur ontbraken. En ik dacht: als dit nou het begin is van een nieuw stuk, dan wil ik erbij zijn.

Wat me het meest raakte, was misschien wel het besef: ik ben niet alleen. In die opleiding zat ik tussen mensen die óók uit het bedrijfsleven kwamen. Die óók al jarenlang succesvol waren op papier, maar ergens op zoek waren naar verdieping. En ineens zag ik: je hoeft niet te kiezen. Je mag zijn wie je bent, in al je lagen.

Ik noemde het eerst nog gekscherend 'spiritualiteit op sneakers'. Maar inmiddels weet ik: dit ben ik gewoon. Iemand die houdt van strategie én zachtheid. Van resultaten én intuïtie. Die het fijn vindt om dingen te begrijpen, maar zich ook durft over te geven aan wat nog geen woorden heeft.

En het grappige is: niemand had ooit gezegd dat het niet mocht. Dat had ik zelf bedacht.

DE KEUZE DIE RUIMTE MAAKT

Toen ik besloot om uit mijn rol als partner bij de overnemende partij te stappen, voelde ik vooral één ding: opluchting. Alsof er iets zwaars van me af viel. En het gekke was: ik kreeg er meteen terug energie van. Ineens kon ik die laatste maanden met plezier afronden. Niet omdat er iets aan de situatie veranderde, maar omdat ik wist: dit klopt.

Werken met Sophie

Samenwerken met Sophie past niet onder de noemer standaardcoaching. Ze beschouwt zichzelf vooral als je mentor: iemand die naast je staat, je uitdaagt en ondersteunt in je groei, en die je leert groots te denken.

In intensieve een-op-eentrajecten, retreats in onder meer Europa en Afrika, online DIY-programma's en masterminds zoals Fuel helpt ze je patronen te doorbreken, je visie te belichamen en moedig te kiezen voor wat klopt. Sophie daagt je uit met de vraag: *what else is possible?* en nodigt je uit om je leiderschap te pakken vanuit de rijke diepte van je intuïtie – gecombineerd met een gezonde dosis wetenschap en strategie. Voor iedereen die groter wil dromen, durven en doen.

Met Sophie krijg je geen stappenplan, maar een shift. Geen standaardvragen, maar spiegels. Ze laat je zien waar je jezelf nog klein houdt en hoe je die patronen kunt doorbreken. Werken met haar voelt als een combinatie van strategische helderheid en intuïtieve diepgang: confronterend, speels en transformerend. Ze neemt je mee naar de kern, zodat jij opnieuw kunt kiezen voor wat écht bij je past – en dat ook écht gaat leven.

Never forget the life you promised yourself.

sophiemakker.com

Instagram: **@sophie.makker**

LinkedIn: **/sophiemakker**

OVER SOPHIE

Sophie Makker (40) is ondernemer, marketingstrateeg, spreker, *change catalyst* en expert op het gebied van *gut leadership*. Ze woont in België, is getrouwd met Cees en trotse moeder van dochters Georgette en Vesper. Al jong doorgrondde ze het spel van succes en bouwde een bloeiende carrière op in de technologiesector. Na de verkoop van haar marketing-agency ontdekte ze dat succes op papier niet hetzelfde is als vervulling van binnenuit. Dat werd het startpunt van een nieuw pad.

Vandaag de dag begeleidt ze leiders, ondernemers en professionals om groots te denken én trouw te blijven aan zichzelf. Haar aanpak is scherp, intuïtief, wetenschappelijk bewezen en radicaal menselijk – een unieke mix van strategisch inzicht, intuïtieve intelligentie en groots denken.

Je hebt het goed voor elkaar. Toch?

Je leven loopt. Je business draait. Maar als je heel eerlijk bent...
voel je dan nog vuur?

Misschien heb je alles wat je ooit wilde – en toch knaagt er iets.
Een sluimerend verlangen. Een vlaag van onrust. Je mist vervul-
ling en speelsheid. Je weet dat het klopt aan de buitenkant, maar
niet meer helemaal vanbinnen.

Dit boek is voor jou als je voelt dat er meer mogelijk is. Als je vol-
uit wilt leven. Als je weet dat je niet op aarde bent gezet om het
perfecte plaatje te leven, maar om iets echts te brengen. Iets wat
klopt met wie jij geworden bent.

Ik neem je mee. Niet in vijf stappen naar meer succes, maar in
een beweging naar binnen. We verkennen het snijvlak van stra-
tegie en energie, van hoofd en hart, van je oude verhaal en wat
zich nu aandient. Geen zweverigheid. Geen shortcuts. Wel een
diepe uitnodiging om te kiezen; niet straks, als het rustiger is,
maar nu. In het klein. In het echt. In lijn met jou – en je gut.

Want wat als je niet hoeft te wachten tot alles helder is? Wat als je
mag bewegen omdat je het vóélt? Als je groots mag denken en
je mag gaan leiden vanuit jezelf, met durf? Alleen dan blijft die
ene vraag voor je over: *what else is possible?*

SOPHIE MAKKER